

ELS MEUS ESTIUS

Blanca Busquets

De les colònies al festival

L'escriptora Blanca Busquets (Barcelona, 1961) ja s'imaginava aventures quan anava de colònies. De jove, ja passava una part de l'estiu a Cantonigròs, implicada en la festa major. I més endavant, en el famós festival de música que el seu pare va tirar endavant.

A l'esquerra, Blanca Busquets a L'Escala, quan tenia 8 anys. La foto és al jardí Clos del Pastor, on hi ha la Casa-Museu amb l'arxiu de Víctor Català. Aquell dia havia acompanyat les seves tietes a un concert de l'Orfeó Laudate, on cantaven. A la dreta, l'escriptora als 18 anys, en uns campaments a la Garrotxa, amb amics de Sant Pol de Mar.

Cantonigròs

Jordi Vilarrodà

Hi ha infants que s'enyoren quan van de colònies a l'estiu per primera vegada. L'escriptora i periodista Blanca Busquets, no precisament. "Els meus pares deien que m'enyoraria, però jo l'últim dia m'agafava a la monitora i li deia que no volia tornar a casa". I encara que no ho sembli, alguna relació tenia això amb la literatura: "Per a mi era com si visqués el món dels Set Secrets". De petita, ja llegia molt i les colònies eren l'ocasió d'escenificar allò que havia vist en els llibres. A la família, en tot cas, la tenia present en unes "cartes llarguíssimes" que escrivia a la tarda, en aquella típica hora de migdiada en què als campaments o colònies es deixa que els infants facin la seva. "Per sort, la meva mare n'ha conservat alguna, d'aquestes cartes".

Bona part de l'univers literari de Blanca Busquets té relació amb Cantonigròs. Però a la infantesa, no era l'escenari de les seves vacances escolars. El pare treballava a Pamplona i ella va viure allà fins als

11 anys. Una part de l'estiu transcorria al poble pirinenc d'Aribe, "més petit que Cantonigròs" i la resta a Catalunya, a Sant Pol de Mar. Al Cabrerès, al poble de la mare, "hi anaven només dos o tres dies, de visita". Seria més endavant, ja establerts novament a Catalunya, quan Cantonigròs esdevindria l'escenari d'una

"A Cantonigròs érem quinze o vint joves i tots de la mateixa colla, no hi havia diferències"

part de l'estiu. Com que no hi havia gaire nens, no passava allò que els *estiuers* i els del poble es barallaven i anaven per separat. "Érem quinze o vint, tots els que teníem la mateixa edat". De fer cabanes i aventures pròpies de la infantesa, van passar de joves a implicar-se en la comissió que preparava la festa major, que s'escau aquests dies d'agost. Era l'eix sobre el qual voltaven els dies d'estiu que passava allà. I no

només la festa del poble: fer el recorregut de festes majors properes era molt més habitual per a ella que anar de discoteques. De petita i de jove, Blanca Busquets es recorda com un belluguet, que sempre havia d'estar engrescada en alguna cosa o altra i que "portava molt malament" quedar-se en un sol lloc. Continuava passant una

part de les vacances a Sant Pol de Mar, però ella no ha estat mai gaire de platja —és més de muntanya— i buscava alternatives per fer a banda d'anar a la platja. "Recordo un any que el primer dia em vaig trobar un amic pel carrer... i l'endemà ja estava fent de monitora en un casal".

Al cap de poc, els estius de Cantonigròs ja començarien a estar marcats pel Festival Internacional de Música que va impulsar el pare de la Blanca, Josep M.

Busquets. Ell en recorda l'origen, que va ser precisament durant un estiu de principis dels anys 80. Josep M. Busquets havia creat un cor, l'Orfeó de Cantonigròs, que va participar un parell d'anys al festival de Llangollen, una gran trobada musical que cada mes de juliol es fa en aquesta localitat del país de Gal·les. "Tornàvem d'allà —en autobús, està clar— i algú em va venir a dir que el meu pare volia muntar a Cantoni un festival com aquell on havíem estat". Va pensar que ja li passaria la dèria... i no li va passar. A partir d'aquell moment, els estius de Blanca Busquets també estarien vinculats al record de corals i esbarts d'arreu del món, mentre el poble de la família materna —aquell on de petita només passava dos o tres dies de l'estiu— es convertia cada vegada més en el seu lloc en el món, i una font d'inspiració com a escriptora. Ara ja fa més de vint anys que hi està empadronada, i fins i tot les setmanes del confinament —teletreballant— les va passar enmig dels paisatges del Cabrerès.